

.Review:

One of the most important manifestations of a government's space policy is to propose the issue of space security and provide appropriate solutions. The researches carried out in this field, which are mostly foreign and less domestic, have mostly explained the space security position of the governments. But this article seeks to measure the impact or lack of impact of the behavior of the United States of America in the field of space security on the future of international space law and examine the nature of the influence of the United States of America's view in this field. Among the reliable documents in the interest of the research, looking at the United States National Space Policy document, we reached the United States National Security Space Strategy document and used these documents in a combined method to objectify the behavior of the United States Space Force and look for the result. In question, it was in the most recent document issued by the US Department of Defense through the Defense Intelligence Agency in 2022. By studying the required documents from library sources and official internet databases related to the United States government body, in a descriptive and analytical way, the research comes to the conclusion that after the end of the Cold War, especially in the last two decades, the United States in correspondence By using concepts such as deterrence, expanding space competition, maintaining its unique position and the right to legitimate defense

امنیت فضایی ایالات متحده آمریکا و آینده حقوق بین الملل فضا

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۴/۲۵

امیر حایری

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۱۲/۱۵

آمحمد رضا حکاک زاده

چکیده:

یکی از مهمترین جلوه های سیاست فضایی یک دولت طرح مساله امنیت فضایی و ارائه راهکارهای متناسب با آن است. پژوهش های انجام شده در این حوزه که بیشتر خارجی و کمتر داخلی هستند بیشتر به صورت شکلی جایگاه امنیت فضایی دولت ها را تبیین نموده اند. اما این نوشتار به دنبال آن است که تاثیر یا عدم تاثیر رفتار دولت ایالات متحده آمریکا در حوزه امنیت فضایی را بر آینده حقوق بین الملل فضا بسنجد و ماهیت تاثیر گذاری دیدگاه ایالات متحده آمریکا را در این حوزه بررسی کند. در بین اسناد قابل اتکا در مطلوب پژوهش، با نگاهی به سند سیاست ملی فضایی ایالات متحده، به سند راهبرد فضایی امنیت ملی ایالات متحده رسیده و در روشی ترکیبی از عینیت بخشی به این اسناد در رفتارهای نیروی فضایی ایالات متحده بهره برده و به دنبال نتیجه مورد نظر، در جدیدترین سند صادر شده توسط وزارت دفاع ایالات متحده از طریق سازمان اطلاعات دفاعی در سال ۲۰۲۲ بوده است. پژوهش با تحصیل مدارک مورد نیاز از منابع کتابخانه ای و پایگاه های رسمی اینترنتی وابسته به بدنه دولت ایالات متحده آمریکا، به روشی توصیفی، تحلیلی، به این نتیجه می رسد که پس از پایان جنگ سرد، بالاخص در دو دهه اخیر ایالات متحده در مکتوبات رسمی خود با استفاده از مفاهیمی چون بازدارندگی، رقابت رو به گسترش فضایی، حفظ جایگاه یکنای خود و حق دفاع مشروع زمینه سازی حقوقی برای تسلیح و نظامی سازی حوزه های مرتبط با امنیت فضایی را آغاز کرده است.

واژگان کلیدی: امنیت فضایی، ایالات متحده آمریکا، راهبرد فضایی امنیت ملی ایالات متحده، سیاست ملی فضایی، حقوق بین الملل فضا

۱- دانشجوی دکتری، گروه حقوق، واحد قم، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران

amirhaieri@gmail.com

۲- استادیار گروه حقوق، واحد قم، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران (نویسنده مسئول)

hakakreza@gmail.com

۱. مقدمه:

مفهوم سیاست فضایی همواره بیانگر نگاه آتی یک دولت دارای فن آوری فضایی در تثبیت و ارتقا جایگاه خود در فضای ماورای جو از مسیر حقوق بین الملل فضا و به عنوان عضوی از تابعان آن است. امنیت از واژه لاتین *se + cure* به معنای عاری از مراقبت گرفته شده است. امنیت به معنای کیفیت یا حالت ایمن بودن است، مانند رهایی از خطر، ایمنی و چیزی که حفاظت را تضمین می کند. نبود تعریف روشن باعث شده است که امنیت از منظرهای فردی، ملی، بین المللی و جهانی تفسیر شود. تحقیقات گسترده انجام شده به دلیل ماهیت بحث برانگیز آن در دوران پس از جنگ سرد و همچنین ذهنیت کلی در مورد امنیت فضایی، بر روی یک تعریف واحد از امنیت فضا توافق نکرده اند. امنیت فضا به دسترسی تضمین شده به فضا و امکان بهره برداری آزادانه از فضا برای اهداف مختلف مربوط می شود. به طور سنتی، امنیت فضایی در رابطه با توازن راهبردی بین ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی به صورت نظامی تعریف می شد. از پایان جنگ سرد، یک مدل دو بعدی از ابعاد نظامی و محیطی امنیت فضا ایجاد شده است. این به نوبه خود با درک جدیدی جایگزین می شود که بین استفاده از فضا برای امنیت و دفاع تمایز قائل می دارد: امنیت دارایی های موجود در فضا در برابر تهدیدهای طبیعی و انسان ساخته و امنیت از تهدیدات با منشأ فضا. گسترش تعریف امنیت فضا دارای مزایایی است اما خطرات خاصی را نیز به همراه دارد. ایالات متحده، به عنوان یکی از دو پیشگام اولیه فضایی، به شدت از ماهیت در حال تحول محیط فضایی و نیاز به دنبال کردن سیاست های امنیتی فضایی که مطابق با این واقعیت های جدید است آگاه است. وزارت امور خارجه ایالات متحده امنیت فضایی را به عنوان پایداری فضا، ثبات، ایمنی، و دسترسی آزاد و استفاده از فضا برای حمایت از منافع ملی حیاتی همه کشورها، تعریف می کند. هدف اصلی بیشتر ابتکارات امنیتی فضایی، حفاظت از محیط فضا و همچنین دارایی های مربوط به فضا در برابر خطرات و تهدیدات طبیعی و مصنوعی است. ارتباطات محافظت شده و قابلیت های هشدار موشکی، موقعیت، ناوبری و زمان بندی^۱، آگاهی موقعیت فضایی^۲ و آگاهی از فضای ماورای جو نظامی شده؛ کنترل فضای دفاعی و تهاجمی؛ دسترسی به فضای مطمئن و حمل و نقل فضایی، عملیات ماهواره ای به عنوان مثال، تله متری، ردیابی و فرماندهی، مانور، نظارت بر وضعیت کیفیت، و تعمیر و نگهداری و عملکردهای فرعی برای فضاپیما و محموله ها؛ ارتباطات تاکتیکی؛ اطلاعات فضا به سطح، نظارت، شناسایی^۳؛ نظارت بر محیط زیست زمینی؛ و تشخیص انفجار هسته ای از جمله موضوعات مرتبط با امنیت فضایی قلمداد می شوند.

ایالات متحده به دنبال مشارکت همه کشورهای فضایی، از جمله تازه واردان فضایی، در مورد برخی از چالش های امنیتی فضایی و از نظر سیاسی کمتر حساس، مانند کاهش زباله های مداری و اصلاح هنجارهای فضایی رفتاری، و پایداری فضا است. این بحث ها بیشتر توسط وزارت امور خارجه هدایت می شود. ایالات متحده همچنین در تلاش است تا گفت وگوهای خود را با متحدان نزدیک خود برای رسیدگی به برخی از چالش های امنیتی فضایی حساس تر، از جمله چالش های مربوط به دفاع، ساختار دهد. پنتاگون با هماهنگی وزارت امور خارجه در اینجا رهبری را بر عهده می گیرد. در حالی که پیشرفت به سوی اجماع

^۱PNT^۲SSA^۳ISR

در مورد تهدیداتی مانند زباله‌های فضایی در حال انجام است، بحث‌های اغلب حساس در مورد تهدیدات انسان‌ساز (مثلاً ضدفضا) همچنان چالش‌برانگیز است و تا حدودی توسعه نیافته باقی مانده است که البته ابعاد دیپلماسی عمومی و حفاظت از اطلاعات ممتاز نیز در این مورد بی‌تاثیر نبوده‌اند. به نظر می‌رسد که عدم توجه کافی از آسیب‌پذیری‌های فضایی موجود و توجه به اولویت مورد انتظاری که دفاع از این‌داری‌ها از سوی سیاست‌گذاران ارشد ایالات متحده باید در نظر گرفته شود هنوز از آنچه لازم است فاصله دارد. قابل ذکر است که این حوزه شامل اروپا و ژاپن هم می‌شود. در نتیجه، ایالات متحده در تلاش است تا اولویت‌های امنیتی فضایی داخلی خود را با اولویت‌های متحدانش همسو کند و یا برعکس. نکته اصلی این است که امنیت فضایی مستقیماً به گفتگوهای دفاعی و راهبردی گسترده ایالات متحده با متحدانش مرتبط است. اهمیت پیوستن این متحدان به ایالات متحده را در توانایی ارزیابی، پیشگیری و جلوگیری از سناریوهای مختلف تهدید علیه امنیت فضایی باید مد نظر قرار داد. برنامه ریزی پیش از بحران که می‌تواند محیط امنیتی بین‌المللی را تقویت کند و به تبع آن در مذاکرات سیاست خارجی و امنیتی ایالات متحده آمریکا جایگاه خود را بگشاید به نوعی اساسی‌ترین خواسته ایالات متحده آمریکاست.

۲. امنیت فضایی^۴

از زمان پرتاب اسپوتنیک در سال ۱۹۵۷، بشریت در حال استفاده از فضا برای اهداف ارتباطی، نظارت بر محیط زیست، ردیابی سیارات در منظومه شمسی و ستاره‌ها در کهکشان‌ها، اثبات داده‌ها برای موقعیت‌یابی جهانی، جهت‌یابی و زمان‌سنجی و انجام آزمایش‌های علمی حیاتی بوده است (Sheehan M: ۲۰۱۵).

برای عملیاتی کردن زیرساخت‌های ملی و بین‌المللی مانند حمل و نقل هوایی، کشتیرانی، مانورهای نظامی، تراکنش‌های مالی و ارتباطات اینترنتی و تلفنی به طور فزاینده‌ای به تاسیسات ماهواره‌ای جهانی مستقر در فضا متکی هستیم. در دوران جنگ سرد، ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی تسلیحات ضدماهواره‌ای را گسترش دادند و آن‌ها را در برابر ماهواره‌های خود مورد آزمایش قرار دادند و زباله‌هایی ایجاد کردند که تا به امروز در فضا باقی مانده است. ماهواره‌ها می‌توانند توسط ارتش، عملیات تجاری و شهروندان عادی برای ارتباطات، جاسوسی، نظارت بر محیط زیست، تعیین موقعیت جغرافیایی، نظارت و هدف‌گیری استفاده شوند. هم‌چنین می‌توانند به تنهایی به عنوان سلاح مورد استفاده قرار گیرند. تمام قابلیت‌های ماهواره‌های کنونی را دارا هستند، اما ساخت و پرتاب آن‌ها ارزان‌تر و ردیابی آن‌ها دشوارتر خواهد بود (Sheehan M: ۲۰۱۵).

تعریف امنیت فضایی به اندازه خود تعریف امنیت مبهم است. به همین ترتیب، با ابهام مفهوم امنیت در چارچوب روابط بین‌الملل، هیچ تعریف مورد توافق جهانی در مورد امنیت فضایی وجود ندارد. از آنجایی که امنیت فضایی یک اصطلاح چندوجهی است باید توجه داشت که تکامل مفهوم امنیت در طول زمان همراه با تکامل فعالیت‌های فضای بیرونی چالش‌های منحصر به فردی را برای درک و تعریف امنیت فضا ایجاد کرده‌اند. علاوه بر این، یک چالش مهم، ماهیت دوگانه فناوری و کاربردهای فضایی است. امنیت فضایی مجموعه‌ای از کلیه ابزارهای فنی، نظارتی و سیاسی است که با هدف دستیابی و استفاده بدون مانع

^۴ Space Security

از فضای ماورای جو از هرگونه تداخل و همچنین استفاده از فضا برای دستیابی به امنیت روی زمین است، کاربردهای فراوانی دارد (Sheehan M: ۲۰۱۵).

۳. وضعیت امنیت فضایی ایالات متحده

دولت‌ها و ملت‌ها برای تأمین منابع و خواسته‌های خود در رابطه با سایر دولتها با شرایط ویژه و دشواری رو به رو می‌شوند که خروج از آن با رعایت تأمین منافع، بستگی به درجه قدرت ملی آن دولت بستگی دارد. کشور و یا کشورهای قویتر در محیط بحران، شرایط را به نفع خود تغییر می‌دهند و کشورهای ضعیف‌تر باید ناکامی را تحمل نموده و از تمامی یا برخی خواسته‌ها و منافع خود صرف نظر کنند. البته کارکرد قدرت ملی در بحران به ویژگی رهبران کشورها نیز بستگی دارد. توانمندی‌های فضایی برای کشورهای برخوردار از آن، در افزایش و بهبود قدرت ملی بسیار موثر بوده و می‌تواند در دست‌یابی به اهداف آن کشور (خصوصاً اهداف راهبردی) با سهولت، اطمینان و دقت بیشتر اثرگذار باشند. طبق یک اصل واقع‌گرایانه، هر دولتی نه تنها در پی کسب فرصت‌هایی برای مزیت بر دیگر دولت‌ها است، بلکه تلاش می‌کند تا به دیگر دولت‌ها اجازه ندهد مزیتی بر او پیدا کند (Coleman N) (Coleman S ۲۰۱۷).

۳-۱: سیاست ملی فضایی و راهبرد فضایی امنیت ملی ایالات متحده

"ما ملتی پیشگام هستیم. ما مردمی هستیم که از اقیانوس گذشتیم، در یک قاره وسیع جای پای خود را ساختیم، در یک سرزمین بکر ساکن شدیم، و سپس به ستاره‌ها چشم دوختیم. این تاریخ ماست و این سرنوشت ماست"^۵ این سخنان رییس جمهور وقت آمریکا در ۳۰ می ۲۰۲۰ در مرکز فضایی کندی است. اما اگر بخواهیم به ریشه‌های این سخنان برگردیم باید به ده سال قبل از آن رجوع کنیم. در زمان دولت او باما، دولت و کنگره ایالات متحده با تعدادی از مسائل چالش برانگیز مرتبط با آینده پروازهای فضایی سرنشین دار، نقش بخش خصوصی در تلاش‌های فضایی غیرنظامی و سطح مناسب سرمایه‌گذاری مالی برای پیگیری برنامه‌های مختلف مرتبط با فضا دست و پنجه نرم می‌کردند. او باما چندین هدف مرتبط با امنیت فضایی را در سیاست فضایی ملی ایالات متحده در ژوئن ۲۰۱۰ مطرح کرد (Johnson C: ۲۰۱۴). توجه به دارایی‌های فضایی به‌عنوان جزئی از برنامه‌ریزی کلی دفاعی ایالات متحده، از جمله نیاز به دفاع از این دارایی‌ها در برابر قابلیت‌های ضدفضایی دشمنان بالقوه، در این سند به وضوح مشخص شده است. این سند بیان می‌کند که: «ایالات متحده از اقدامات مختلفی برای کمک به استفاده از فضا برای همه طرف‌های مسئول استفاده خواهد کرد و مطابق با حق ذاتی دفاع مشروع، دیگران را از مداخله و حمله بازخواهد داشت و مدافع فضا خواهد بود. همچنین مشخص کرده است که وزیر دفاع و مدیر اطلاعات ملی، با مشورت سایر سازمان‌ها و ادارات، وظایف زیر را برای تأکید بر توجه ایالات متحده به مأموریت‌های ضدفضا، از جمله هماهنگی قوی‌تر متحدان در عرصه فضایی، انجام دهند. از جمله وظایف دیگر آنها عبارتند از:

^۵ این جملات در ابتدای نسخه ۲۰۲۰ سند سیاست فضایی ملی ایالات متحده آمده است.

الف. طرح‌ها، رویه‌ها، تکنیک‌ها، و قابلیت‌های لازم را برای اطمینان از مأموریت‌های دارای رتبه حیاتی برای امنیت ملی ایجاد و اجرا شود. گزینه‌های تضمین مأموریت ممکن است شامل احیای سریع دارایی‌های فضایی و استفاده از قدرت‌های فضایی یا تجاری متحدان خارجی یا حتی استفاده از قابلیت‌های غیرفضایی برای کمک به انجام مأموریت‌ها باشد.

ب. بهبود و توسعه، با همکاری ادارات و آژانس‌های مربوطه و نهادهای تجاری داخلی و خارجی، توانایی شناسایی سریع، هشدار، توصیف، و انتساب اختلالات طبیعی و انسان‌ساخت به سیستم‌های فضایی مورد حمایت ایالات متحده.

ج. وزیر دفاع باید قابلیت‌ها، طرح‌ها و گزینه‌هایی را برای بازدارندگی، دفاع مشروع و در صورت لزوم شکست دادن تلاش‌ها برای اختلال یا حمله به سامانه‌های فضایی ایالات متحده یا متحدانش ایجاد کند.^۷ در مورد همکاری‌های بین‌المللی، از وزیر امور خارجه خواسته می‌شود: ابراز رهبری ایالات متحده در مجامع و فعالیت‌های مرتبط با فضا برای اطمینان بخشیدن به متحدان در مورد تعهد ایالات متحده برای دفاع از خود و کشورهای هم‌پیمان، همچنین با شناسایی زمینه‌های مورد علاقه و مشترک و همسود، مقررات تجاری فضایی ایالات متحده را ترویج و همکاری با این مقررات را تشویق کند. پیشرو در افزایش امنیت، ثبات و رفتار مسئولانه در فضا باشد. با تقسیم هزینه و اشتراک ریسک مناسب بین کشورهای شرکت‌کننده در مشارکت‌های بین‌المللی و با استفاده از قابلیت‌های فضایی موجود و برنامه‌ریزی‌شده متحدان و شرکای فضایی، قابلیت‌های ایالات متحده را افزایش دهد.^۸ (NSP: ۲۰۱۰)

مطابق با سند سیاست فضایی ملی ایالات متحده^۷، وزارت دفاع ایالات متحده، سند راهبرد فضایی امنیت ملی^۸ ۲۰۱۱ را منتشر کرد. این سند مسیر پیش رو را برای پاسخ به محیط راهبردی فضایی فعلی و آتی ترسیم کرده است. فضا به طور روزافزونی متراکم و رقابت‌پذیر است که عمدتاً نقش مدار پایینی زمین^۹ در مفاهیم مرتبط با امنیت فضایی قابل‌تامل است و این تراکم و رقابت‌پذیری در نتیجه طبیعی پرتاب‌های فضایی، استقرار ماهواره‌ها و آزمایش تسلیحات ضد ماهواره^{۱۰} به وجود آمده است. نه تنها این آلودگی فیزیکی موثر در مدار پایین زمین به طور تصاعدی در حال گسترش است، بلکه طیف‌های مختلف فرکانس‌های رادیویی قابل‌استفاده را نیز تحت فشار قرار می‌دهد و معمولاً باعث تداخل ناخواسته بین ماهواره‌ها و کاهش قابلیت حمل پهنای باند می‌شود^{۱۱} (NSSS ۲۰۱۱) راهبرد فضایی امنیت ملی^{۱۱} در سال ۲۰۱۱ بیان می‌کند که "فضای یک محیط راهبردی و در حال تحول است که به طور فزاینده‌ای مزیت‌های فضایی ایالات متحده را به چالش می‌کشد" فضا به دلیل حجم زیله‌های فضایی، فضاپیماهای عملیاتی و غیرعملیاتی و تقاضای زیاد برای طیف فرکانس رادیویی، به طور فزاینده‌ای پر ازدحام گردیده است. این موضوع بیشتر با توسعه و استقرار سیستم‌های ضدفضا^{۱۲} توسط بیشتر کشورها و بازیگران غیردولتی حادث

^۷National space policy, NSP ۲۰۱۰

^۸National Security Space Strategy (NSSS)

^۹LEO

^{۱۰}ASAT

^{۱۱}NSSS ۲۰۱۱

^{۱۲}Counterspace Systems

شده است. بر این اساس، ایالات متحده به طور فعال در تعاملات دوجانبه، چندجانبه و بین‌المللی امنیت فضایی شرکت می‌کند تا از دارایی‌های فضایی خود در برابر زباله‌های مداری و همچنین شکست‌ها، برداشت‌های نادرست، و بی‌اعتمادی و بازیگران غیرمسئول و اقدامات بالقوه آنها محافظت کند (Koplow : ۲۰۱۸). موضوعات مورد بحث شامل کاهش زباله‌های فضایی و اصلاح، اجتناب از برخورد، تداخل فرکانس‌های رادیویی، فعالیت‌های ضدفضا، شفافیت اقدامات فضایی و اقدامات اعتمادسازی^{۱۳} و مدیریت کلی بحران فضایی است (NSSS: ۲۰۱۱). این سند بیان می‌دارد که مزیت رقابتی آمریکا در دسترسی به فضا و سهم بازار در حال از بین رفتن است و با ورود کشورهای بیشتر به محیط راهبردی فضا، پیشتازی ایالات متحده در فناوری فضایی در حال کمرنگ شدن است. دسترسی مطمئن به فضا، همچنین توانایی‌ها به منظور حفظ دسترسی مطمئن به فناوری‌های حیاتی، اجتناب از وابستگی‌های حیاتی، حفظ مزایای رهبری ایالات متحده را به چالش می‌کشد. همه این مسائل با چالش‌هایی در استخدام، توسعه و حفظ نیروی کار فنی نیز ترکیب می‌شوند. همچنین این سند بر پایداری محیط فضایی و اتکای دولت به قابلیت‌های فضایی تجاری تأکید دارد (NSSS: ۲۰۱۱).

راهبرد فضایی امنیت ملی سه هدف را بیان می‌کند: الف. تقویت ایمنی، ثبات و امنیت در فضا. ب. حفظ و ارتقای مزیت‌های مرتبط با امنیت ملی راهبردی که توسط فضا برای ایالات متحده فراهم می‌شود. ج. حمایت از صنایع فضایی که از امنیت ملی ایالات متحده پشتیبانی می‌کنند. مطابق با این سه هدف، پنج رویکرد راهبردی را نیز بیان می‌نماید: الف. ترویج استفاده مسئولانه، مسالمت‌آمیز و ایمن از فضا. ب. بهبود قابلیت‌های فضایی ایالات متحده. ج. همکاری با کشورهای مسئول، سازمان‌های بین‌المللی و شرکت‌های تجاری. د. جلوگیری از تهاجم به زیرساخت‌های فضایی که از امنیت ملی ایالات متحده حمایت می‌کند. ه. آمادگی برای شکست حملات و عملیات دشمن.

۳-۱-۱: رقابت

در سند راهبرد فضایی امنیت ملی ۲۰۱۱ اینگونه آمده است: "ما به دنبال پرداختن به محیط مورد مناقشه با رویکرد بازدارندگی چندلایه هستیم. ما از ایجاد هنجارهای بین‌المللی و شفافیت و اقدامات اعتمادساز در فضا حمایت خواهیم کرد، در درجه اول برای ارتقای ایمنی پروازهای فضایی و همچنین برای منصرف کردن و تحمیل هزینه‌های بین‌المللی بر رفتارهای تهاجمی احتمالی. ما همزمان با استفاده از قابلیت همکاری، سازگاری و یکپارچگی برای ایجاد ائتلاف‌ها و اتحادهای کشورهای مسئول و موثر در فضای ماورای جو، قابلیت‌های فضایی حیاتی ایالات متحده را ارتقا و محافظت خواهیم کرد. ما تولنایی خود را برای نسبت دادن حملات بهبود خواهیم داد. اگر بازدارندگی شکست بخورد، ما حق و تولنایی‌های پاسخگویی در دفاع از خود را حفظ خواهیم کرد" (NSSS: ۲۰۱۱).

^{۱۳} space transparency and confidence-building measures (TCBM)

"ما به دنبال رقابت با افزایش توانایی‌های خود، بهبود فرآیندها، تقویت پایگاه های فن آورانه و تقویت همکاری های بین المللی هستیم. اهداف ما بهبود ایمنی، ثبات و امنیت در فضا است. حفظ و ارتقای مزیت های راهبردی امنیت ملی که توسط فضا برای ایالات متحده فراهم می شود و برای ارتقا پایگاه های فناورانه فضایی که از امنیت ملی حمایت می کند، تلاش خواهیم کرد. دستیابی به این اهداف نه تنها به این معنی است که جوامع نظامی و اطلاعاتی ما می توانند به استفاده از فضا برای اهداف امنیت ملی ادامه دهند، بلکه متحدان ما نیز در تلاش هستند تا یک محیط فضایی پایدار و صلح آمیز ایجاد کنند تا برای سال های آینده به نفع جهان باشد" (NSSS: ۲۰۱۱).

۲-۱-۳. بازدارندگی^{۱۴}

بازدارندگی فرآیند متقاعد کردن حریف است که هزینه‌های حمله بیشتر از منافع آن است. این را می توان با در معرض خطر قرار دادن دارایی های ارزشمند برای دشمن (تهدید به تلافی)، با متقاعد کردن او به عدم دستیابی به اهداف حمله (انکار منفعت) و با افزایش سطح عدم اطمینان او، یا ترکیبی از آنها انجام داد. در فضا مسائل منحصر به فرد و موانع متعددی برای راهبردهای بازدارندگی وجود دارد. این موارد را می توان در سه دسته کلی خلاصه کرد: الف. شکاف و آسیب پذیری در فضا، ب. سختی دفاع از ماهواره ها، ج. ضعف آگاهی از موقعیت های فضایی در بسط و گسترش حمله فضایی (Nie M: ۲۰۲۰).

ارتقا و توسعه آگاهی موقعیت فضایی^{۱۵} باید به گونه‌ای باشد که متخلفان را بتوان شناسایی و احتمالاً در قبال اقدامات خود پاسخگو کند. تاسیسات دفاعی با قابلیت‌های پاسخگویی عملیاتی برای افزودن هزینه‌ها و نفی مزیت عملیاتی از حمله به دارایی‌های فضایی و همچنین میدان دادن و حفظ ظرفیت برای اجرای تهدیدات بازدارنده، همگی اگر برای یک متجاوز احتمالی شناخته شود، اعتبار عامل بازدارندگی را افزایش می دهند. افزایش قابلیت‌های دفاعی برای ماهواره‌ها، از طریق ساختارهای بیرونی تقویت شده در برابر ضربه‌های جنبشی، محافظت تقویت‌شده در برابر پالس های الکترومغناطیسی^{۱۶} و سایر حملات انرژی هدایت‌شده و کنترل شاتر پرسرعت یا سایر دفاع‌های ضد لیزر گران و سنگین هستند و هزینه‌های پرتاب را به شدت افزایش می‌دهند. (۲۵ هزار دلار به ازای هر کیلوگرم وزن محموله) (Hitchens T: ۲۰۱۹).

یک ابزار کارآمدتر برای اطمینان از اینکه احتمال حمله به دارایی‌های فضایی کاهش یابد، افزایش تعداد ماهواره‌ها در مدار (افزایش قابلیت‌ها)، کاهش اتکا به ماهواره‌های بزرگ و گران‌قیمت است، ایالات متحده به صراحت اعلام کرده است که با حمله به هر یک از سیستم های فضایی خود در چارچوب قواعد بین المللی و مطابق با حق ذاتی دولت ها برای دفاع مشروع مقابله خواهد کرد (Sheehan M: ۲۰۱۵). هیچ جزئیاتی ارائه نشده است، اما هر گونه واکنشی باید زمینی، دریایی، هوایی یا سایبری باشد. عده ای از تحلیلگران استدلال می کنند که بازدارندگی در فضا غیرضروری است، زیرا ظرفیت های تلافی جویانه کافی در حال حاضر در سایر حوزه های زمینی وجود دارد.^{۱۷} حتی بدون سلاح‌های فضایی، ایالات متحده

^{۱۴} deterrence

^{۱۵} SSA

^{۱۶} electromagnetic pulse (EMP)

^{۱۷} Bruce DeBlois, Richard Garrwan, R. Kemp, Jeremy Marwell

می‌تواند با قابلیت‌های نظامی زمینی خود به حمله به ماهواره‌هایش پاسخ دهد. این انتظار به تنهایی تقریباً به طور قطع برای جلوگیری از چنین حمله‌ای کافی خواهد بود. همچنین اشخاصی^{۱۸} دیگر این گونه ادعا دارند که «یک راه بهتر برای جلوگیری از حملات به ماهواره‌های ایالات متحده این است که واشنگتن شفاف‌سازی کند که هرگونه حمله به دارایی‌های فضایی‌اش حمله به خاک ایالات متحده تلقی می‌شود و منجر به یک حمله تلافی جویانه سنگین متعارف می‌شود» واضح است که ایالات متحده این ظرفیت را دارد که از طریق روش‌های متعارف خسارت سنگین وارد کند، اما آیا این کار را می‌کند؟ بدون شک یک حمله غیرقابل مشاهده به یک هدف در فضا می‌تواند اثرات شدیدی بر ایالات متحده داشته باشد. اما اینها مستقیم نیستند. هیچ انسانی از دست نخواهد رفت آیا ایالات متحده برای تلافی حمله به شیئی در فضا، خطر جنگ بر روی زمین را تهدید می‌کند؟ از چهار روش افزایش توان بازدارندگی یعنی افزایش مشارکت با متحدان و سایر دولت‌های فضا فن آور، ارتقا و توسعه آگاهی موقعیت فضایی، اقدامات متقابل دفاعی، و اقدامات تلافی جویانه مطمئن، فقط مورد دوم در حال حاضر قابل اتکا است. حمله به مدار پایین زمین از طریق یک موشک بالستیک میان برد، می‌تواند به منافع ملی کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه به طور یکسان آسیب‌های غیرقابل برآوردی وارد کند. بازدارندگی ممکن است جلوی چنین حمله‌ای را بگیرد، اما بدون دفاع مبتنی بر فضا، هر تصمیم خصمانه برای برهم زدن قابلیت‌های فضایی در مدارهای زمین احتمالاً موفق خواهد بود (Hitchens T: ۲۰۱۹). تاکید تحلیلگران بر دفاع مبتنی بر فضا جالب توجه است. برای ردیابی چنین تاکیدی باید کمی به ساختار سازمانی فضایی ایالات متحده در حوزه امنیت فضایی وارد شد.

۲-۳: تاسیس نیروی فضایی آمریکا^{۱۹}

نیروی فضایی ایالات متحده اواخر سال ۲۰۱۹ با امضای دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور وقت آمریکا، رسماً ایجاد شد. این نهاد جدیدترین شاخه نظامی ایالات متحده محسوب می‌شود که هدف از آن دفاع از مردم، منافع و اعتبار این کشور در پهنه بی‌کران فضا و همچنین روی زمین عنوان شده است (Nie M: ۲۰۲۰)

این نیروی نظامی بر عملیات‌های فضایی و سایر فضایی، از جمله مدیریت و پرتاب ماهواره‌ها و همه فعالیت‌های گروه‌های نظامی تا پرتاب موشک‌های بالستیک نظارت می‌کند اما برخلاف ناسا که عمدتاً روی اکتشافات علمی متمرکز است، نیروی فضایی بر جنبه‌های نظامی و اقدامات دفاعی در حوزه فضا تمرکز دارد. مدت کوتاهی پس از اعلام ایجاد نیروی فضایی ایالات متحده به‌عنوان شاخه جدید نظامی این کشور، انتقادات چین و روسیه از تاسیس این ارگان آغاز شد. دولت چین از چنین اقدامی به‌شدت انتقاد کرد و آن را تهدیدی برای صلح و امنیت در حوزه فضا دانست. جنگ شوآننگ^{۲۰}، سخنگوی وزارت خارجه چین، ضمن ابراز نگرانی شدید پکن از این موضوع گفت: "این اقدام ایالات متحده نقض جدی اجماع بین‌المللی در مورد استفاده صلح‌آمیز از فضای ماورای جو است که تضعیف تعادل و ثبات راهبردی جهانی را به‌دنبال دارد و تهدیدی مستقیم برای صلح و امنیت فضا تلقی می‌شود." (Nie M: ۲۰۲۰)

^{۱۸} Butt

^{۱۹} United states space Force (USSF)

^{۲۰} Geng Shuang

ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، نیز در همان ایام با بیان اینکه ساختارهای سیاسی و نظامی آمریکا فضای بیرونی را صحنه جنگ می‌دانند، اعلام کرد: "ایالات متحده قصد دارد در فضا عملیات نظامی انجام دهد، درحالی‌که روسیه با این کار مخالف است." پوتین با اظهار اینکه رهبران نظامی و سیاسی آمریکا به‌صورت آشکار فضای خارج از زمین را به‌عنوان عرصه‌ای برای انجام اقدامات نظامی در نظر می‌گیرند، گفت: "ایالات متحده در حال سرعت بخشیدن به ایجاد نیروهای فضایی به منظور حفظ برتری راهبردی خود در این زمینه است" (Nie M: ۲۰۲۰).

نیروی فضایی ایالات متحده از زمان تاسیس تاکنون اقدامات مختلفی را در راستای ارتقای توانمندی‌های نظامی فضایی آمریکا به‌انجام رسانده است که از آن جمله می‌توان به تلاش‌ها برای دفاع از سامانه‌های مخابراتی فضاپایه، پایش اشیاء در فضا و اعزام نیرو به خارج از مرزهای ایالات متحده اشاره نمود. این ارگان همچنین در راستای افزایش مشارکت با بخش خصوصی، اقدام به الگوبرداری از آژانس فضایی آمریکا کرده است.

همچنین در ژوئن ۲۰۲۰ وزارت دفاع ایالات متحده متنی^{۲۱} صادر کرد با عنوان راهبرد فضایی دفاعی^{۲۲} که در ابتدای این سند این گونه آمده است: این راهبرد نحوه انجام وظایف وزارت دفاع را مشخص می‌کند که در راستای افزایش قدرت فضایی برای توانمندسازی به منظور رقابت، بازدارندگی و پیروزی در یک محیط امنیتی پیچیده باید اتفاق بیفتد. در قسمتی دیگر به وضوح بیان می‌شود که این راهبرد به وزارت دفاع برای دستیابی به شرایط مطلوب ایالات متحده در فضا با سرعتی بیشتر در طی ۱۰ سال آینده، با تمرکز بر کاربرد نظامی نیروی فضایی، توصیه می‌کند که وزارت دفاع نیروی فضایی را از طریق پیگیری این اهداف به پیش برد: الف. حفظ برتری فضا. ب. ارائه پشتیبانی فضایی به عملیات های ملی، مشترک و ترکیبی. ج. اطمینان از ثبات فضا، و بیان می‌دارد که "شرایط مطلوب حوزه فضایی امن، پایدار و قابل دسترسی است. استفاده از فضا توسط ایالات متحده و متحدان و شرکای ما با قدرت نظامی پایدار ایالات متحده پشتیبانی می‌شود" (DSS: ۲۰۲۰).

۳-۳: همکاری نیروی فضایی آمریکا و ناسا

نیروی فضایی آمریکا اعلام کرده است در نظر دارد با الگوبرداری از ناسا با بخش خصوصی همکاری کند. اریک فلت^{۲۳}، از مقامات نظامی آمریکا، مشارکت‌های دولتی و خصوصی مانند قراردادهای ناسا با شرکت‌های اسپیس‌ایکس و بوئینگ برای اعزام فضاورد به فضا را الگویی بسیار عالی توصیف کرده است و می‌گوید: "چنین قراردادهایی موجب میلیاردها دلار صرفه‌جویی برای ناسا شده که نیروی فضایی نیز می‌تواند از این روش‌ها، هرچند در مقیاسی کوچک‌تر، بهره‌برد." وی خدمات داده‌های ماهواره‌ای برای کمک به نیروی فضایی در نظارت بر انواع اشیاء در فضای بیرونی زمین را حوزه دیگری می‌داند که برای انجام توافق با بخش خصوصی مناسب است؛ حوزه‌ای که ارتش آمریکا آن را "آگاهی از قلمرو فضایی"^{۲۴} می‌خواند. فلت

^{۲۱} Fact sheet

^{۲۲} Defense space strategy (DSS)

^{۲۳} Eric Felt

^{۲۴} Space Domain Awareness (SDA)

در این باره می‌گوید: "در حال حاضر شرکت‌های تجاری دارای حسگرها و سامانه‌های قدرتمندی در زمینه تجزیه و تحلیل داده‌ها هستند که می‌توان از آن‌ها برای ردیابی و بررسی اشیاء فضایی استفاده کرد". همکاری رسمی دو نهاد مذکور در پروازهای فضایی بشر، سیاست فضایی آمریکا، حمل و نقل فضایی، استانداردها و راهکارهای عملیات ایمن در فضا و همچنین انجام پژوهش‌های علمی و دفاع سیاره‌ای منجر می‌شود. نیروی فضایی ایالات متحده اکنون با اتخاذ اقدامات مختلف و دریافت بودجه‌ای مستقل، به نهادی راهبردی در عرصه نظامی‌گری فضایی برای آمریکا بدل گشته است (Nie M: ۲۰۲۰). ساست گذاری‌های صورت گرفته با توجه دادن مقامات ایالات متحده نسبت به تسلیحات ضدماهواره، خواستار تقویت سامانه‌های دفاعی آمریکا در مدار زمین شده است؛ امری که هرچه بیشتر توجهات را به نیروی فضایی و پیشبرد اهداف نظامی این کشور در حوزه فضا توسط این ارگان معطوف می‌کند.

۴. چالش‌های جدید امنیت فضایی ایالات متحده آمریکا

بین سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱، ناوگان فضایی عملیاتی ترکیبی چین و روسیه تقریباً ۷۰ درصد رشد کرده است. این گسترش اخیر و ادامه دار به دنبال دوره‌ای از رشد (۲۰۱۵-۲۰۱۸) است که در آن چین و روسیه ناوگان ماهواره‌ای ترکیبی خود را بیش از ۲۰۰ درصد افزایش داده بودند. تلاش برای مدرن‌سازی و افزایش قابلیت‌ها برای هر دو کشور تقریباً در تمام دسته‌های فضایی اصلی از جمله ارتباطات ماهواره‌ای^{۲۵}، سنجش از راه دور، ناوبری مرتبط و مبتنی بر علم و فناوری‌های نوین قابل مشاهده است. از اوایل سال ۲۰۱۹، سرعت و گستره عملیات فضایی رقبا در سرتاسر جهان افزایش یافته است، پیشرفت‌های فضایی چین و روسیه به رشد خود ادامه می‌دهند، خدمات فضایی جهانی گسترش و تراکم مداری افزایش یافته است. در نتیجه، سازمان اطلاعات دفاعی^{۲۶} ایالات متحده آمریکا نسخه جدید چالش‌های امنیت فضایی را منتشر کرده و در آن وضعیت موجود امنیت فضایی ایالات متحده را تبیین نموده است. سازمان اطلاعات دفاعی یک آژانس پشتیبانی رزمی وزارت دفاع است. اطلاعات نظامی را برای مأموریت‌های نظامی جنگی و غیر جنگی برای وزیر دفاع، ستاد مشترک ارتش و فرماندهی‌های رزمی ایالات متحده تولید، تجزیه و تحلیل و منتشر می‌کند. در توصیف نماد این سازمان آمده است که مشعل طلایی شعله‌ور نشان دهنده دانش است. زمین نشان دهنده مأموریت اطلاعاتی جهانی "دیا" است. بیضی‌های اتمی قرمز نماد جنبه‌های علمی و فنی هوش هستند. سیزده ستاره و تاج گل از مهر وزارت دفاع گرفته شده است و "دیا" را به عنوان یک سازمان وزارت دفاع معرفی می‌کند. همچنین در تفاوت زمینه‌های وجودی و عملیاتی آن با سازمان اطلاعات مرکزی ایالات متحده^{۲۷} باید گفت که سیا و دیا هر دو از اعضای جامعه اطلاعاتی هستند. سیا بر ارائه اطلاعات به رئیس‌جمهور و کابینه او متمرکز است، در حالی که دیا منبع اصلی اطلاعات خارجی برای مأموریت‌های مربوط به جنگ است. اما چند توصیه کلی "دیا" بسیار قابل توجه است:

الف. گسترش مطالعات در مورد آگاهی موقعیتی فضایی^{۲۸} رقبا و قابلیت‌های فرماندهی و کنترل. ب. تبیین مشخصات جدید سازمان‌های حاضر در عملیات‌های فضایی و سیستم‌های ضدفضا را بر اساس

^{۲۵} SATCOM

^{۲۶} Defense intelligence agency (DIA)

^{۲۷} Central Intelligence Agency (CIA)

^{۲۸} SSA

جدیدترین اطلاعات موجود از آن‌ها. ج. تعمیق توصیف سیستم‌های فضایی و ضدفضای جدید مستقر و در حال توسعه. د. تمرکز بر منافع چین و روسیه در کاوش‌های ماه و مریخ. ه. بازپژوهش در مورد استفاده از فضای فراتر از مدار زمین و مفاهیم مرتبط با آن و گسترش راهکارهای خود را در مورد تهدیدات ناشی از فضا برای عملیات‌های فضایی همه کشورها (۲۰۲۲: DIACHallenges to space security).

۵. حقوق بین الملل فضایی مرتبط با امنیت فضایی ایالات متحده آمریکا:

چشم انداز نظامی امنیت فضا، تا حد زیادی از دستور کار جهانی صلح و امنیت بین المللی نشأت گرفته است. پرتاب اسپوتنیک-۱ در دهه ۱۹۶۰ و به دنبال آن اولین پروازهای فضایی سرنشین دار در دهه ۱۹۷۰، یک مسابقه فناوریانه بین اتحاد جماهیر شوروی سابق و ایالات متحده بود (Rose FA: ۲۰۱۲). این ترس مسابقه تسلیحاتی در فضا را ایجاد کرد و عمیقاً بر تعریف امنیت فضا تأثیر گذاشت (Zhang W: ۲۰۱۹). در این راستا، جامعه بین المللی نگران این بود که از فضا برای اهداف نظامی استفاده شود. بر این اساس مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۵۸ قطعنامه ۱۳۴۸ را به تصویب رساند. مساله استفاده مسالمت آمیز از فضای ماورای جو برای جلوگیری از گسترش رقابت‌ها به این میدان جدید بیان شد. اصول ذکر شده در این قطعنامه همراه با قطعنامه‌های دیگر (۱۹۶۱ و ۱۹۶۲) در نهایت در معاهده سازمان ملل متحد در مورد اصول حاکم بر فعالیت‌های دولت‌ها در اکتشاف و استفاده از فضای ماورای جو، از جمله ماه و سایر اجرام آسمانی^{۲۹}، از طریق کمیته سازمان ملل متحد در مورد استفاده صلح آمیز از فضا^{۳۰} به عنوان مهمترین نهاد سازمان ملل متحد در رابطه با توسعه حقوق بین الملل فضایی، گنجانده شد. معاهده فضای ماورای جو، فضای ماورای جو را به عنوان یک مشترک جهانی، بدون تخصیص ملی، تعیین می‌کند. کشورهای طرف معاهده قبول کردند که به همکاری بین المللی گسترده در جنبه‌های علمی و حقوقی اکتشاف و استفاده از فضا برای اهداف صلح آمیز به نفع همه بشریت است. برخلاف پیش فرض اهداف صلح آمیز، ممنوعیت صریح استفاده تسلیحاتی و نظامی‌سازی فضای ماورای جو، و اعمال قواعد بین المللی، مرزهای امنیت فضا تحت مجموعه حقوق بین الملل فضایی همچنان مشکوک است. تمایز بین استفاده غیرنظامی و نظامی از فضای خارج از جو به دلیل ماهیت دوگانه فناوری‌های فضایی به راحتی قابل تشخیص نیست. از نقطه نظر فنی، تشخیص اینکه آیا برخی از آن‌ها در زمینه‌های ارتباطات ماهواره‌ای، موقعیت‌یابی، ناوبری و زمان‌بندی و آگاهی موقعیتی فضایی برای برنامه‌های غیرنظامی یا برای اهداف نظامی و دفاعی استفاده می‌شوند، آسان نیست. به دلیل استفاده دوگانه بیان شده است که گروه کارشناسان دولتی سازمان ملل^{۳۱} که در سال ۲۰۰۴ توسط مجمع عمومی تاسیس شدند می‌توانند از طریق اعمال نظارت‌های قانونی که از قرار دادن تسلیحات در فضا جلوگیری کنند^{۳۲} (Schmitt MN: ۲۰۰۶). همچنین در فوریه

^{۲۹} The ۱۹۶۷ Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, including the Moon and Other Celestial Bodies

^{۳۰} UNCOPUOS

^{۳۱} Group of Governmental Experts (GGE)

^{۳۲} این گروه در اکتبر ۲۰۱۹ در این مورد یک گزارش کامل منتشر کرده است.

۲۰۱۸، در پنجاه و پنجمین جلسه کمیته فرعی علمی و فنی کوپوس، توافق بر سر ۹ دستورالعمل در مورد پایداری بلندمدت فعالیت‌های فضای ماورای جو با توجه به این مفهوم به دست آمد: "پایداری طولانی مدت فعالیت‌های فضای ماورای جو به منظور جلوگیری از فعالیت‌های نظامی به طور نامحدود و به نحوی که در آینده به روشی که اهداف دسترسی عادلانه به اکتشاف و استفاده از فضای بیرونی برای اهداف صلح آمیز را تحقق بخشد. بشریت در حفظ محیط فضای ماورای جو برای نسل‌های آینده متعهد خواهد بود"^{۳۳}(UNGA:۲۰۱۹).

اما تحلیلگران اینگونه می‌گویند که ایالات متحده همچنان پیشروترین برنامه فضایی جهان داراست، هم از نظر غیرنظامی و هم دفاعی. در ایالات متحده، سیاست فضایی در گذشته با تمرکز بر همکاری‌های بین‌المللی، استفاده صلح‌آمیز و توسعه فضای ماورای جو برای منافع عمومی، نسبتاً ثابت مانده است و در طول این مدت، حق دفاع مشروع در فضا با فعالیت‌های نظامی مرتبط بوده است (Livingstone D, Lewis P: ۲۰۱۶). با این پیش فرض دستورالعمل سیاست فضایی شماره ۴ ایالات متحده، نیروی فضایی را به عنوان ششمین شاخه نظامی نیروهای مسلح ایالات متحده تاسیس می‌کند. راهبرد‌های جدید تغییر قابل توجهی در جنبه‌های امنیتی ایجاد کرده‌اند، راهبرد سال ۲۰۱۷ امنیت ملی و همچنین سیاست‌ها و سرفصل‌های مرتبط با قدرت فضایی^{۳۴} شورای ملی فضایی بیانگر این تغییر هستند U.S. Space policy (directive-۴:۲۰۱۸).

۶. نتیجه‌گیری:

اقتصاد جهانی آنقدر به حمایت از فضا مرتبط است که در صورت هرگونه اختلال بزرگی در کارکرد ماهواره‌ها، بازارهای مالی و تجاری ممکن است سقوط کنند. یک رکود در سراسر جهان رخ خواهد داد و تنش‌های امنیتی تشدید خواهد شد. امنیت فضایی حوزه‌ای وسیع و در عین حال درهم تنیده است. به وضوح مشخص است که ایالات متحده آمریکا چه در حوزه اقتصاد، چه در حوزه امنیت فضایی، هم از منظر رفتارهای دولتی و هم از منظر حضور شرکت‌های خصوصی تاثیرگذار است. امنیت فضایی را نباید درگیر تفاسیر موسع کرد. باید قدم به قدم از زیر حوزه‌های این حوزه را با اصول حقوق بین‌الملل فضا و معاهدات سنجد. خلط مقاصد نباید به خلط مباحث منجر شود. تشخیص مقاصد سیاست‌گذاران فضایی و به خصوص هنجارسازان امنیت فضایی ایالات متحده کار ساده‌ای نیست و هرگونه اظهار نظر قطعی در این مورد غیر ممکن است، آنچه از رفتارهای داخلی ایالات متحده برداشت می‌شود آغاز راهی است که همواره ایالات متحده در حوزه‌های دیگر هنجاری انجام داده است. ابتدا در حوزه داخلی از طریق اسناد مختلف اعلام موضع می‌کند، بعد به وضوح در نسخه‌های رسمی به تکرار و تعمیق آن موضع می‌پردازد و سپس در عرصه بین‌المللی هنجار خودساخته را وارد می‌کند. برنامه‌های فضایی ایالات متحده در دوران دولت ترامپ به شدت گسترش یافت، به عنوان مثال از طریق افزایش بودجه‌های فضایی و دفاعی، از طریق

^{۳۳} United Nations (۲۰۱۹) General Assembly, First Committee, First committee delegates exchange divergent views on how best to prevent weaponizing outer space, cyberspace amid eroding global trust, GA/DIS ۳۶۲۶, Seventy-fourth session, ۱۷th & ۱۸th meetings, ۲۹ October ۲۰۱۹

^{۳۴} Space Power

سیاست ها و ابداعات قانونی و از طریق تاسیس نیروی فضایی ایالات متحده و به طور کلی، سیطره برنامه فضایی نظامی ایالات متحده به برنامه‌های فضایی نظامی سایر کشورها و به خصوص متحدان و آژانس‌های غیرنظامی ایالات متحده مانند ناسا، قابل توجه است. باید گفت ایالات متحده در استقرار ماهواره‌های نظامی از همه نوع و در سطح جهانی منحصر به فرد است و نشانه‌ای وجود ندارد که این امر در دهه آینده تغییر کند. امنیت فضایی گستره و مشخصات منحصر به فردی دارد هم اقتصادی و شخصی است، هم نظامی و دولتی است و هم فن آورانه و علمی است. این پژوهش با نگاهی به سند سیاست ملی فضایی ایالات متحده، به سند راهبرد فضایی امنیت ملی ایالات متحده رسیده و از رفتارهای نیروی فضایی ایالات متحده بهره برده و به دنبال نتیجه در جدیدترین سند صادر شده توسط وزارت دفاع ایالات متحده از طریق سازمان اطلاعات دفاعی بوده است. روند ایجاد و تعارض هنجارهای داخلی امنیت فضایی ایالات متحده با اصول و قواعد بین المللی حقوق بین الملل فضا آغاز شده است. نظامی سازی و تسلیح قطعی است. بازدارندگی و حق دفاع مشروع و رقابت و تفکیک دول فضا فن آور به متحد و دیگران، شنیده می شود. بدیهی است که حق هر دولتی است که برای اهداف و سیاست های خود خط مشی مشخص کند، اما ایالات متحده آمریکا در حوزه امنیت فضایی به دنبال تسری صلاحیت های داخلی خود به عرصه بین المللی است. به عنوان تابعی از تابعان حقوق بین الملل فضا به دنبال ایجاد نظام هنجاری در امنیت فضایی است که منفردا آن را به رشته تحریر در آورده است.

منابع:

۱. DIA (۲۰۲۲) Challenges to space security. Defense Intelligence Agency, Washington, DC
۲. DIA (۲۰۱۹) Challenges to space security. Defense Intelligence Agency, Washington, DC
۳. Sheehan M (۲۰۱۵) Defining space security. In: Schrogl K-U et al (eds) Handbook of space security: policies, applications and programs. Springer, New York
۴. U.S.FR (۲۰۱۸) Space policy directive-۳, National Space Traffic Management Policy, US Federal Register, ۱۸ June ۲۰۱۸, ۸۳ FR ۲۸۹۶۹, ۲۰۱۸-۱۳۰۲۱. Retrieved from
۵. Koplow D (۲۰۱۸) the fault is not in our stars: avoiding an arms race in outer space. Harv Int Law J ۵۹(۲):۳۳۱-۳۸۸
۶. Hitchens T (۲۰۱۹) Space traffic management: U.S. military considerations for the future. J Space Saf Eng ۶:۱۰۸-۱۱۲

۷. Nie M (۲۰۲۰) Space privatization in China's national strategy of military-civilian integration: an appraisal of critical legal challenges. *Space Policy*. In press, ۲۰۲۰, ۱۰۱۳۷۲, ISSN ۰۲۶۵-۹۶۴۶
۸. National Security Space Strategy: Unclassified Summary (۲۰۱۱) U.S. Department of Defense and U.S. Office of the Director of National Intelligence
۹. Rose FA (۲۰۱۲) Space security – an American perspective. <http://www.state.gov/avc/rls/۱۸۲۷۰۳>.
۱۰. Zhang W (۲۰۱۹) Extraterritorial jurisdiction on celestial bodies. *Space Policy* No. ۴۷
۱۱. Schmitt MN (۲۰۰۶) International law and military operations in space, *Max Planck Yearbook of United Nations Law* Online No. ۱۰
۱۲. Livingstone D, Lewis P (۲۰۱۶) Space, the final frontier for cybersecurity? Research paper, Chatham House International Security Department, London
۱۳. Coleman N, Coleman S (۲۰۱۷) Terrorism in space. Examining the issues and mitigating the risks. In: ۶۸th International Astronautical Congress (IAC), Adelaide, Australia, ۲۵-۲۹ Sept ۲۰۱۷
۱۴. United Nations (۲۰۱۹) General Assembly, First Committee, first committee delegates exchange divergent views on how best to prevent weaponizing outer space, cyberspace amid eroding global trust, GA/DIS ۳۶۳۶, Seventy-fourth session, ۱۷th & ۱۸th meetings, ۲۹ October ۲۰۱۹.
۱۵. Johnson C (۲۰۱۴) Draft international code of conduct for outer space activities fact sheet. Secure World Foundation, Washington, DC
۱۶. United States of America National space policy (NSP), ۲۰۱۰
۱۷. United States of America Defense space strategy (DSS), ۲۰۲۰